

Henry David Thoreau

Walden

sau

Viața în pădure

Introducere de Lev Tolstoi

Traducere și postfață de Silviu Reuț

EDITURA CARTEX

Colecție coordonată de Lucian Pricop

Concepția grafică a colecției: Sînziana Barangă

Lector: Lucian Pricop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THOREAU, HENRY D.

Walden / Henry D. Thoreau; introd. de Lev Tolstoi; trad.
și postf. de Silviu Reuț. - București : Cartex, 2026

ISBN 978-630-6777-04-4

I. Tolstoi, Lev (pref.)

II. Reuț, Silviu (trad.) (postf.)

2

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- O.P. 4, C.P. 184, București

Cuprins

<i>Notă asupra ediției</i>	7
<i>Calendarul înțelepciunii, Lev Tolstoi</i>	9
<i>Walden, Henry David Thoreau</i>	21
Economie	23
Unde am trăit și pentru ce am trăit	93
Cititul	109
Sunete	119
Solitudine	135
Oaspeți	144
Lanul de fasole	157
Satul	168
Lacurile	174
Ferma Baker	198
Legi superioare	206
Vecini sălbatici	218
Încălzirea casei	231
Locuitori de odinioară și vizitatori iernatici	246
Animalele iernii	259
Lacul pe timp de iarnă	269
Primăvara	283
Concluzie	301
<i>Postfață, Silviu Reuț</i>	315

Notă asupra ediției

Redăm în volumul de față textul filosofului american Henry D. Thoreau în traducerea lui Silviu Reuț. Ca introducere am selectat câteva dintre zilele *Calendarului înțelepciunii* de Lev Tolstoi, o antologie comentată de citate aparținând unor gânditori înrudiți cu viziunea creștină, etică a scriitorul rus.

Lev Tolstoi, *Calendarul înțelepciunii*

Calendarul înțelepciunii (rusă: *Круг чтения, Krug chtenia*), mai cunoscut cu titlul *Calea vieții*, este un compendiu de aforisme și gânduri înțelepte pentru fiecare zi compilate de Lev Tolstoi la începutul secolului XX. Propunând o organizare tematică (în ediția din 1904) și o alta cronologică (în cea din 1910), volumul este un organizator de înțelepțit cititorul în fiecare zi a anului, prin contagiunea cu varii filosofi, teologi, sfinți; sunt antologate texte din Sfânta Scriptură, din Epictet, Marc Aurelius, Lao Tze, Buddha, Pascal, Confucius, Emerson, Kant, Ruskin, Seneca, Socrate, Thoreau etc. Am optat pentru o astfel de introducere, pentru a ușura intrarea în starea de dialog între ideile lui Thoreau și ale altor gânditori, în regia benevolentă a lui Tolstoi; acesta scrie în prefață: „Sper ca toți cititorii acestei cărți să poată trăi aceeași bunătate și înălțare pe care am simțit-o atunci când lucram la ea.”

Textul de referință a fost cel englezesc aparținând lui Peter Sekirin, care a fost coroborat cu ediția din 1919, *The Pathway of Life*, în traducerea lui Archibald J. Wolfe și apărut în două volume la International Book Publishing Company, New York.

Henry D. Thoreau, *Walden*

Traducerea textului lui H.D. Thoreau, *Walden*, a urmat ediția din 2005 la ICON Classics. Dicționarul infrapaginal care însoțește fiecare pagină din volum (redactat *ab origine* cu funcție normativ-ortografică) a fost un instrument folositor în lămurirea unor elemente de context lingvistic aparținând primei jumătăți a secolului al XIX-lea și în elaborarea notelor de subsol. În redactarea volumului, am făcut multiple verificări și cu edițiile *Walden*, stabilite de J. Lyndon Shanley, cu introducerea lui John Updike, Princeton University Press, 2004 [1971] și de Jeffrey S. Cramer, Yale University Press, 2004.

Am optat pentru păstrarea subtitlului ediției princeps din 1954, *Viața în pădure*, respectând alegerea pe care au făcut-o editorii academici nord-americani.

Pe alocuri am însoțit textul cu explicații în subsolul paginilor, acolo unde existau unele referințe mai puțin clare sau mai greu identificabile.

Lucian Pricop

Lev Tolstoi

CALENDARUL ÎNȚELEPCIUNII

– fragmente –

1 ianuarie

Mai bine să știi câteva lucruri care sunt bune și necesare, decât multe lucruri mediocre și fără folos.

Ce comoară imensă poate fi ascunsă într-o bibliotecă mică și rafinată! O companie a celor mai înțelepți și mai merituoși oameni din toate civilizațiile lumii, timp de o mie de ani, ne poate arăta drumul către rezultatul studiilor și înțelegerii lor. Gândul pe care poate că nu l-au dezvelit nici în fața celor mai buni prieteni ai lor este scris aici, limpede, pentru noi, oameni ai unui alt veac. Da, ar trebui să fim recunoscători față de cele mai bune cărți, față de cele mai mari reușite spirituale din viața noastră.

Ralph Waldo Emerson

Sunt prea multe cărți mediocre, care există doar pentru a ne distra. De aceea, citește doar acele cărți care sunt fără dubiu considerate a fi bune.

Lucius Annaeus Seneca

Mai întâi citește cele mai bune cărți, altfel vei descoperi că nu ai timp.

Henry David Thoreau

Diferența dintre adevărata otravă materială și cea intelectuală este că majoritatea otrăvurilor materiale au un gust neplăcut, însă cea intelectuală, care ia adesea forma ziarelor sau a cărților proaste, este uneori, din nefericire, atractivă.

Lev Tolstoi

Henry David Thoreau

WALDEN

sau

Viața în pădure

*Nu-mi propun să fac o odă deprimării,
ci să mă laud precum cocoșul se înalță
dimineața pe cuibar, chiar dacă o face
pentru a-i trezi pe vecini.*

Economie

Când am scris următoarele pagini sau, mai degrabă, marea lor parte, trăiam singur, în pădure, la peste o milă distanță de orice vecin, într-o casă pe care singur o construiseam, pe malul Lacului Walden, în Concord, Massachusetts, și-mi câștigam traiul doar prin forța propriilor brațe. Doi ani și două luni am stat acolo. Acum sunt iarăși un locatar temporar al lumii civilizate.

Dacă n-ar fi existat întrebări foarte multe ale concetățenilor în privința modului meu de viață, întrebări pe care unii le-ar numi impertinente, deși mie nu-mi par așa, ba chiar, ținând cont de circumstanțe, foarte naturale și pertinente, nu aș fi insistat atât de mult, pe seama cititorilor, asupra treburilor mele. Unii m-au întrebat ce am mâncat; dacă nu m-am simțit singur; dacă nu mi-a fost frică și așa mai departe. Alții au fost curioși să afle a câta parte din veniturile mele am donat-o în scopuri caritabile; iar unii dintre cei cu familii numeroase, câți copii săraci am întreținut. Prin urmare, le voi cere scuze tuturor acelor cititori care nu sunt în mod special interesați de persoana mea dacă voi răspunde la câteva dintre aceste întrebări în cartea asta. În majoritatea cărților, eul, sau persoana I singular, este dat deoparte; în aceasta, va fi păstrat; aceasta, față de egocentrism, este principala diferență. Adesea, uităm că, până la urmă, eul este întotdeauna cel care vorbește. Dacă ar fi fost altcineva pe care să-l cunosc la fel de bine, n-aș fi vorbit atât de mult despre mine. Din nefericire, experiența mea limitată mă constrânge la această temă. Mai mult decât atât, eu, în primul sau în ultimul rând, cer de la fiecare scriitor nu doar ce a auzit despre viețile altor oameni, ci și o relatare simplă și sinceră a propriei vieți; o relatare asemenea celei pe care ar trimite-o unor rude aflate la mare depărtare; pentru

că, dacă a trăit cu adevărat, trebuie ca, după mine, să se fi întâmplat într-un țărm îndepărtat. Poate că aceste pagini sunt mai degrabă adresate studenților săraci. Cât despre restul cititorilor mei, cred că se vor regăsi în acele părți care li se aplică. Am speranța că nimeni nu va încerca să îmbrace o haină care-i este mică, din moment ce nu-i poate fi de folos decât celui căruia îi vine bine.

Aș zice cu tărie ceva ce nu se aplică atât de mult chinezilor sau celor din Insulele Sandwich, cât vouă, cei care citiți aceste pagini și care locuiți în Noua Anglie; ceva privind felul vostru de a fi, mai ales felul vostru exterior de a fi, sau în legătură cu circumstanțele din această lume, din acest oraș, ceea ce este, dacă trebuie să fie atât de rău precum e, dacă poate sau nu poate fi mai bine. Am călătorit mult prin Concord și, peste tot, în magazine, în birouri, pe câmpuri, locuitorii mi-au părut a-și ispăși păcatele în o mie de feluri demne de atenție. Ce am auzit despre brahmanii stând în mijlocul a patru focuri și privind la soare; sau atârănând suspendați, cu capetele în jos, deasupra flăcărilor; sau privind peste umăr la ceruri „până când le este imposibil să-și reia poziția naturală, în timp ce, din cauza gâtului contorsionat, doar lichidele le mai pot pătrunde în stomac”; sau trăind înlănțuiți pentru toată viața, la rădăcina unui copac; sau măsurând cu propriile corpuri, ca niște omizi, întinderea unor imperii vaste; sau stând într-un picior în vârful unor stâlpi – chiar și aceste forme de penitență deliberată nu sunt mai greu de crezut decât scenele la care sunt martor zilnic. Cele douăsprezece munci ale lui Hercule sunt aproape o nimica toată, în comparație cu cele ale vecinilor mei, căci erau doar douăsprezece și aveau un final, dar pe acești oameni nu i-am văzut niciodată omorând sau capturând vreun monstru și nici terminând vreo muncă. N-au niciun prieten pe nume Iolaus, care să ardă cu un fier încins rădăcina capului hidrei, iar imediat ce unul este zdrobit, două îi iau locul.

Văd tineri, concetățeni de-ai mei, al căror ghinion este să fi moștenit ferme, case, grajduri, vite și unelte agricole; e mai ușor să le obții, decât să renunți la ele. Ar fi fost mai bine dacă

s-ar fi născut în vastitatea pășunii și ar fi fost alăptați de o lupoaică, astfel ar fi văzut mai limpede câmpul pe care au fost chemați să-l muncească. Cine i-a făcut sclavi ai pământului? De ce să mănânce amarul a douăzeci și patru de picioare de pământ, când omul este condamnat doar la un strop? De ce să înceapă să-și sape mormântul imediat ce s-au născut? Trebuie să ducă o viață de om împingând toate acestea și să se descurce cum pot mai bine. Câte sărmame suflete nemuritoare n-am întâlnit, târându-se pe drumul vieții, strivite sub greutatea unei șure de douăzeci de metri pe zece, cu ale sale grajduri augeene, nicidecum curățate, și a patruzeci de picioare de pământ – ogoare, fâneată, pășuni și pădure – pe care le împing fără încetare. Cei care nu au, care nu se preocupă cu astfel de poveri moștenite și neesențiale, consideră că a gestiona și cultiva câteva picioare pătrate de carne reprezintă o muncă suficientă.

Dar oamenii muncesc dintr-o motivație greșită. Sufletul omului este curând îngropat în pământ pentru a servi drept îngrășământ. Conform unei aparente sorți, adesea numită necesitate, se angajează, așa cum se arată în Biblie, în sporirea unor averi pe care moliile și rugina le vor degrada și pe care hoții le vor fura. Este o viață a amăgirii, așa cum vor afla când vor ajunge la capătul ei, dacă nu chiar înainte. Se spune că Deucalion și Pyrrha au creat oamenii aruncând pietre în urma lor:

*Inde genus durum sumus, experiensque laborum,
Et documenta damus qua simus origine nati.*

Sau, așa cum în felul său melodios o versifică Raleigh:

„De aici inima aceasta nemiloasă, îndurând
griji și suferințe,
Confirmă că ale noastre trupuri, din piatră-și iau ființă.“

Cam asta-i cu supunerea oarbă față de un oracol fals, care aruncă pietre în urma sa și nu vede unde cad.

Cei mai mulți oameni, chiar și-n această țară relativ liberă, din cauza greșelii și a ignoranței, sunt atât de ocupați cu pre-tinsele griji și cu muncile în exces ale vieții, încât nu-i pot culege roadele. Din cauza trudei peste măsură, degetele le sunt neîndemânatic și le tremură prea tare pentru a împlini acest lucru. De fapt, un muncitor nu are timp pentru integritatea de zi cu zi; nu-și poate permite să întrețină nici cele mai omenești relații, din cauză că valoarea de piață a muncii sale ar scădea. N-are timp să fie altceva decât o mașină. Cum poate să rămână conștient de propria ignoranță – lucru pe care dezvoltarea sa îl cere – acela care trebuie atât de des să-și folosească cunoștințele? Înainte de a-l judeca, ar trebui să-l hrănim și să-l îmbrăcăm gratis și să ni-l apropiem cu vorbe calde. Cele mai importante calități ale naturii noastre, asemenea pufului de pe fructe, pot fi păstrate doar prin cea mai atentă grijă. Cu toate acestea, nu ne tratăm nici pe noi înșine și nici pe ceilalți în această manieră delicată.

Unii dintre voi – cu toții știm asta – sunteți săraci, găsiți că viața e grea și, câteodată, ca să zicem așa, trageți aer în gol. N-am niciun dubiu că unii dintre voi, cei care citiți această carte, nu aveți cu ce plăti mesele pe care le-ați mâncat deja sau hainele și încălțăminte care sunt deja purtate, dacă nu și uzate, și ați ajuns la această pagină cheltuindu-vă timpul împrumutat sau furat, păgubindu-vă creditorii cu o oră. Este foarte clar ce vieți meschine și nedemne duc mulți dintre voi, căci privirea mi-a fost șlefuită de experiență; mereu la limită, încercând să intrați în afaceri și să scăpați de datorii, o mlaștină antică pe care latinii o numeau *aes alienum*, alama altuia, din cauză că monedele lor erau făcute din alamă; încă în viață, dar muribunzi și îngropați sub această alamă a altuia; promițând mereu că veți plăti, promițând că veți plăti mâine și murind lefteri astăzi; căutând să lingușiți în schimbul avantajelor și să atrageți clienți în câte și mai câte moduri, cu excepția infracțiunilor; mințind, măgulind, votând, chircindu-vă de

politețe sau risipindu-vă într-o aură de pretinsă și translucidă generozitate, pentru a vă convinge vecinul să vă ocupați de încălțăminte, pălăria, haina sau trăsura lui, ori să-i procurați cumpărăturile de import; să vă îmbolnăviți pentru a pune ceva deoparte pentru zile negre, ceva care să fie ascuns într-un cufăr vechi, într-un ciorap dosit într-un zid, sau, pentru mai multă siguranță, într-o bancă din cărămidă; nu contează unde, nu contează cât de mult sau cât de puțin.

Câteodată, mă mir că putem fi atât de superficiali încât să luăm parte la brutala și oarecum străina formă de robie numită Sclavia Neagră. Sunt atât de mulți vicleni și dedicați stăpâni de sclavi care subjugă atât Nordul, cât și Sudul. Este greu să ai un supraveghetor din Sud, însă este și mai rău să ai unul din Nord. Dar cel mai rău este atunci când ești propriul tău stăpân de sclavi. Ce să mai vorbim despre divinitatea din om! Priviți la căruțașul de pe drum, care, fie zi, fie noapte, merge la piață; există vreun gram de divinitate în el? Cea mai mare preocupare a sa este să-și hrănească și să-și adape caii! Ce relevanță are pentru el propriul destin, în comparație cu interesele de transport? Oare nu mână el caii în folosul cumpărătorului? Cât de divin, cât de nemuritor este el? Vedeți cum se ascunde și cum se strecoară, cuprins cât e ziua de lungă de o teamă nedefinită, nici nemuritor și nici divin, doar sclavul și prizonierul propriei păreri despre sine însuși, al unui renume făurit de propriile fapte. Opinia publică este un tiran minor în comparație cu propria noastră părere. Ceea ce un om crede despre sine însuși este ceea ce determină sau mai degrabă indică soarta lui. Autoemanciparea fanteziei și imaginației chiar și-n cele mai îndepărtate provincii – ce Wilberforce se află acolo pentru a înfăptui asta? De asemenea, gândiți-vă la toate doamnele acestei țări cosând perne de toaletă pentru cea din urmă zi, ca să nu trădeze un interes prea imatur pentru soarta lor! De parcă ai putea ucide timpul fără a răni eternitatea.

Majoritatea oamenilor își duc zilele într-o stare de disepare mută. Ceea ce se cheamă resemnare este confirmarea

disperării. De la disperarea orașului treci la disperarea satului și trebuie să te consolezi cu vitejia nurcilor și a șobolanilor de apă. O disperare obișnuită, dar inconștientă, se ascunde chiar și sub ceea ce numim jocurile și amuzamentele omenirii. Însă, a nu face lucruri disperate este o trăsătură a înțelepciunii.

Când ne întrebăm – ca să folosim cuvintele catehismului – care este scopul final al omului și care sunt adevăratele necesități și modalități de viață pare ca și cum oamenii au ales intenționat traiul în comun, din cauză că l-au preferat oricărui alt mod de viață. Ei cred cu adevărat că o altă opțiune nici nu mai există, însă cei cu naturi sănătoase și alerte își amintesc că soarele e sus pe cer. Nu este niciodată prea târziu pentru a renunța la ideile preconcepate. Niciun fel de a gândi sau de a face, oricât de antic, nu poate fi luat de bun fără dovezi. Ceea ce toată lumea poate considera astăzi adevărat, mâine ar putea fi fals; doar umbra opiniei pe care unii au luat-o drept un nor care și-ar trimite ploaia peste câmpurile lor. Ceea ce bătrânii spun că nu poți să faci încearcă și vei vedea că poți să faci. Fapte vechi pentru bătrâni și fapte noi pentru tineri. Cândva, bătrânii nu știau foarte multe, poate nici să aducă suficient combustibil pentru a întreține focul; tinerii pun niște cărbune într-un boiler și sunt purtați în jurul lumii cu viteză păsărilor, cauzându-le bătrânilor, vorba vine, un infarct. Vârsta nu este un ghid mai bun decât tinerețea, ba chiar nici măcar la fel de bun, căci nu a produs pe cât a pierdut. Ne-am putea chiar îndoi că, trăind, cel mai înțelept dintre înțelepți a învățat ceva cu o valoare absolută. Practic, bătrânii n-au ce sfaturi importante să le dea tinerilor, propria lor experiență fiind incompletă, iar viețile lor, din cauze anume, cum probabil cred, niște eșecuri mizerabile; se prea poate să le fi rămas o doză de credință care le întinează acea experiență și să rămână doar mai puțin tineri decât au fost. Am trăit cam treizeci de ani pe această lume și încă n-am auzit nici măcar frântura unui sfat valoros sau sincer din partea celor mai bătrâni ca mine. Nu mi-au spus nimic și probabil nici nu pot să-mi spună ceva folositor. Asta-i viața, un experiment în mare parte netrăit de

mine; dar nu e de niciun folos pentru mine că ei au făcut-o. Dacă am vreo experiență pe care să o consider valoroasă, mă voi gândi la faptul că Mentorii mei nu mi-au spus nimic despre ea.

„Nu poți trăi doar cu legume, căci nu-ți oferă ceea ce oasele cer”, îmi spune un țăran. Așa că, sânguincios, își petrece o bună bucată din zi pentru a mânca substanța brută din care sunt făcute oasele; merge și vorbește din spatele boiler, care, cu oase hrănite doar cu legume și în ciuda oricăror obstacole, îl trag pe el și pe plugul său. În anumite situații, în cazul celor neajutorați și bolnavi, unele lucruri sunt necesități ale vieții, dar, în alte situații, sunt doar extravagante, iar în cu totul alte situații ele sunt complet necunoscute.

Unora li se pare că întreg pământul omenesc, de la culmi și până la văi, a fost străbătut de cei de dinaintea lor, care s-au îngrijit de toate. După Evelyn, „înțeleptul Solomon a dat ordine privind distanța necesară între copaci, iar pretorii romani au hotărât cât de des poți merge în mod legal pe câmpul vecinului tău pentru a culege ghindele căzute și câte dintre ele îi revin acestuia.” Hippocrate a lăsat instrucțiuni chiar și pentru cum ar trebui să ne tăiem unghiile, adică să fie egale cu degetele, nici mai scurte, nici mai lungi. Fără îndoială, monotonia și oboseala care par a fi umbră diversitatea și bucuriile vieții sunt prezente încă din vremea lui Adam. Dar potențialul omului nu a fost niciodată măsurat și nici nu trebuie să judecăm de ce este capabil pe baza precedentelor, din moment ce atât de puține au fost încercate. Oricare ar fi fost eșecurile tale de până acum, „nu fi necăjit, fiule, căci cine îți va atribui ceea ce ai lăsat nefăcut?”

Am putea folosi o mie de teste pentru a ne pune viețile la încercare. Cum ar fi, de exemplu, că același soare care-mi ajută fasolea să se coacă încălzește în același timp un sistem de planete ca a noastră. Dacă mi-aș fi amintit asta, s-ar fi prevenit unele greșeli. Nu aceasta a fost lumina în care le-am cultivat. Stelele sunt vârfurile unor triumfiuri minunate! Oare ce creaturi diferite și distante, care locuiesc în diversele case ale Universului, contemplă aceeași stea, în același moment!

Postfață

Chiar dacă au trecut mai bine de 160 de ani de când Henry David Thoreau, influențat de filosofia transcendențială a mentorului său, Ralph Waldo Emerson, a publicat *Walden*, majoritatea temelor abordate de el rămân relevante, mai ales dacă, din punct de vedere social și cultural, ținem cont de victoria tot mai mare a urbanizării, în detrimentul ruralului.

Desigur, Thoreau nu predică neapărat o viață rurală, însă, adesea, satul, solitudinea și traiul în sânul naturii aduc simplitatea și armonia, și nu urbanul epocii noastre, cu ale sale claxoane, zgârie-nori și coloane infinite de mașini.

Pe măsură ce tot mai mulți dintre noi devenim „animale urbane”, gândim că ceva lipsește. Ne simțim poluați fonic, vizual și mental și suntem privați de ceva elementar, ceva adânc implementat în însăși firea noastră: să fie oare liniștea și bucuria de a trăi?

Accelerarea urbanizării și acest sentiment de lipsă au dat naștere unei noi mișcări: orășenii care se mută la sat, în căutarea unei vieți mai tihnite, renunțând la confortul urbei în favoarea păcii interioare.

Thoreau, prin *Walden*, vine să arate toate câștigurile care derivă dintr-o viață minimalistă. Mai exact, ne arată cum renunțând să alergăm după inutil, obținem esențialul: mai mult timp pentru noi, mai mult din viața noastră trăită intens și deliberat de către noi.

Filosoful american recunoaște lipsa de valoare a lucrurilor materiale, pe care le consideră mai degrabă un blestem, decât un noroc. A avea, în opinia lui Thoreau, înseamnă a fi, într-o oarecare măsură, sclavul a ceea ce ai.

* * *

Deosebit de interesant și extrem de relevant în istorie, dar și în epoca noastră, este fragmentul în care Thoreau povestește cum a fost aruncat în închisoare din cauză că nu plătise anumite taxe pe care le-ar fi datorat, nedorind ca, prin banii săi, să sprijine statul în eforturile sale militariste și în propagarea sclaviei. A fost nașterea fenomenului cunoscut sub numele de „rezistență civilă”, fenomen pe care Thoreau avea să-l dezvolte în eseu *Nesupunere civică*.

Ideea lui Thoreau, de a rezista, din diverse motive, în fața opresiunii statului prin non-violență a fost preluată apoi și de Lev Tolstoi, care a explorat-o în trei volume de non-ficțiune: *O confesiune* (1879), *În ce constă credința mea* (1884) și *Împărăția lui Dumnezeu este în voi* (1894), toate aducând critici vehemente la adresa statului și a bisericii.

Așa cum Thoreau a refuzat în mod pașnic să „sponsorizeze” sclavia susținută de statul american și diversele războaie pe care acesta le purta, la fel și Tolstoi a sugerat un refuz prin non-violență. Refuzul de a fi luat cu forța în armată și de a fi obligat să omori alți oameni, refuzul de a considera măcelul turcilor drept un act creștinesc etc.

Dar fenomenul rezistenței civile nu s-a oprit la Tolstoi. Influențat de scrierile rusului și de corespondența purtată cu acesta, un tânăr indian, pe nume Gandhi, avea să devină cel mai cunoscut protestatar pașnic din lume, eforturile sale ducând, într-un final, la eliberarea Indiei de sub dominația britanică.

Iar povestea nu se oprește nici la Gandhi. Ideea lui Thoreau a continuat să se propage mai departe de Tolstoi și Gandhi, până când a fost însușită de un tânăr afro-american, activist pentru drepturile civile ale persoanelor de culoare, de Martin Luther King, el însuși precedat de Rosa Parks, negresa care refuzase să cedeze scaunul din autobuz unui alb, comițând astfel un gest de rezistență civilă non-violentă în fața abuzului statului.

Precum cei enumerați mai sus, Martin Luther King și-a construit întreaga mișcare bazându-se pe non-violență, fiind inspirat de Gandhi, care la rândul lui fusese inspirat de Tolstoi, care la rândul lui fusese inspirat de Thoreau.

Această filosofie a rezistenței civile prin non-violență este la fel de valabilă și în zilele noastre, dacă stăm să ne uităm în jur la mișcările de protest tot mai mari și tot mai vizibile din ultimii ani, atât din Europa, cât și din alte zone ale lumii.

Societatea civilă a început să reacționeze și să nu mai fie doar un simplu spectator. Însă, dacă suntem de acord că violența nu face decât să nască violență, atunci singurul răspuns pe care-l putem da, atunci când vine vorba de a ne ridica împotriva opresiunii, este rezistența civilă prin non-violență.

Silviu Reuț

Walden sau Viata in padure

Cu o introducere de Lev Tolstoi

Autor: Thoreau, Henry David

Editura: CARTEX

ISBN/EAN: 9786306777044

Descriere produs

Thoreau, prin Walden, vine sa arate toate castigurile care deriva dintr-o viata minimalista. Mai exact, ne arata cum renuntand sa alergam dupa inutil, obtinem esentialul: mai mult timp pentru noi, mai mult din viata noastra traita intens si deliberat de catre noi.

Silviu Reut

„Walden” este una dintre marile carti despre libertate, simplitate si raportul omului cu natura. Publicata in 1854, cartea porneste de la experienta lui H. D. Thoreau pe malul lacului Walden, unde a trait aproape doi ani intr-o cabana ridicata de el [nsusi, transformand viata retrasa intr-un experiment filosofic si literar.

Jurnal, eseu, meditatie asupra muncii, naturii si autonomiei personale, „Walden” propune o arta a vietii esentiale, cercetand felul in care omul isi poate regasi masura printr-o existenta mai aproape de ritmurile naturii.